

Polročné prázdniny a pestrý február

Polka školského roka je za nami. Rýchlo, veľmi rýchlo. Január sa prehnať svojimi karanténami, počas ktorých bol stále niekto doma. A ja s ním alebo s ňou. Minulý rok som nepracovala. Tento rok som akoby ani nestihla reagovať a nejako tým prešla. Keďže hlásia, že 4. vlna covidu – s mutáciou Omicrom bude vrcholiť asi o 2 týždne, tak počítam s tým, že sa doma ešte zdržím.

Na druhej strane, byť doma vie byť často aj super zábavné. Tu je Arlieho perlička, ktorú zo seba dostal, keď sme spolu pracovali nad zaujímavým projektom – skleník doma

A: „Mama, keď sa ožením, tak ťa budem chodiť každý víkend pozrieť na návštevu.“

Ja: „No, možno tvoja rodina nebude chcieť chodiť každý týždeň. Ved' ani vy ste nechceli chodiť stále k dedovi, či?“

A: „Už som aj vymyslel, ako to budem robiť. Budem chodiť večer. Najprv ich uložíť spať, aj ženu a potom prídem za tebou.“ Spokojne sa usmial nad svojim super plánom.

Večer som sa nad tým smiala vo vani, keď som to rozprávala Slavimovi. Arlie ešte nevie, ako niektoré vzťahy v živote fungujú. Ale predstaviť si, ako sa veľký Schimpie zakráda, aby si so mnou pokecal....

Ani Gwen sa nedala zahanbiť. Tiež chvíľu rozmýšľala a so širokým úsmevom pridala:

„Mama, ak nebudem môcť prísť na návštevu, tak ti budem posielat' svoje deti na babysitting, dobre?“

Arlan celkom vážne dodal: „No, a keď moja žena nebude chcieť, aby verili v Boha, tak ich budeš učiť Bibliu.“ Pozreli na seba a utekali sa hrať.

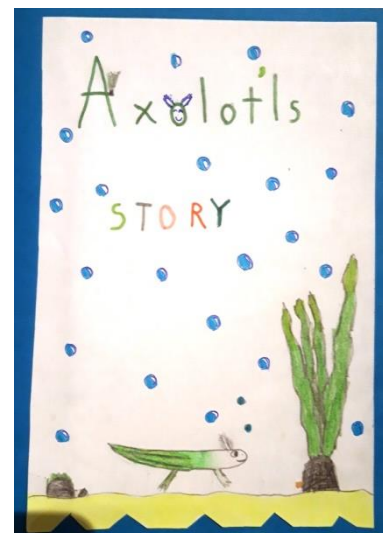
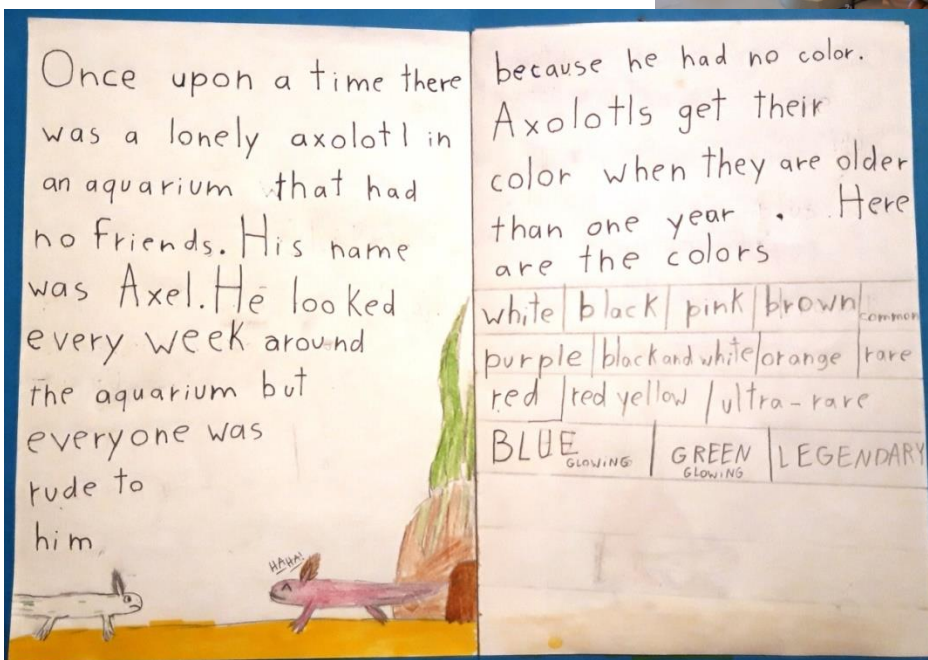
Je tak fajn ich vidieť sa spolu hrať. Raz si vytiahnu staré tričky a šijú hračky, alebo si vyrábajú papierové hry. Dokážu sa aj riadne pohádať, hlavne, keď sú zavretí doma, niekedy aj týždeň, kvôli karanténe. Tato ich chce teraz naučiť najstaršiu čínsku hru – GO. Gwen sa celkom chytá, Arlieho to až tak veľmi nebaví. Jeho musím skôr kontrolovať, lebo na počítači by vedel presedieť celé hodiny. Tá hodinová cez víkend mu nestačí.

Milla trávi veľa času vo svojej izbe. Šije, háčkuje, kreslí. Astyluje si vlasy. Momentálne si ich viacej nestrihá, chce si ich nechať narásť. Najradšej až po pás. Posledný víkend sme sa bláznili a nakoniec sme v parochniach skončili všetci. Zavretí doma, no komu by nehrabalo?

K tohtotýždňovým narodeninám som dostala pekne vyrobené darčeky. Tie Gwenušine sa už ani nedajú zrátať. Neprejde deň, aby niečo nevyrobila – napríklad komplet mikroskop z papiera. A vlastne vyrobenú knižku od Arlieho. O axolotlovi Axelovi. Aj s morálnym poučením, ako mi vysvetlil ☺. Vyrábala ju niekoľko hodín angličtiny v škole a šetril si ju, aby mi ju dal k narodeninám.

mama

Mama je pre mňa najbližší človek, ktorú ma priviedol na tento svet. Vždy sa mi snažila pomôcť, pochopiť a veľa čo je pre mňa dobré.

Táto ľudia hovoria, že sa na ňu podobám. Ma rovnako hnedé vlasy ako ja, ale keď je na sňaku tak zblednú.

Ja som trochu vizuálna ale nie o veľa, mám skoro 165 centimetrov. Teraz mám oválnu tvár. Keď ležia jej svetlo modré oči ktoré sa ligotajú. Medzi očami mám malý špicatý nos. Pod nosom mám tenké ružové pery na ktorých je vždy usmievanie.

Moja matka je veľmi milá, v celom srdce má lásku. Vždy mi pomáha a verí mi. Rada prečítam knihy a rozveseluje ich keď sú smutní.

Ja mám vynimocný vzhľad, nosím veľa farebné oblečenie a nosím džínsy a nohavice na yoga. Ale niekedy aj strikované alebo úzke oblečenie.

Okrem toho mám rada svoju prácu, písala emaily po iných jazykoch ako po nemecký, čínsky, anglicky a francúzsky. Baví ju to.

Milla bola patrične hrdá na svoju slohovú prácu. Napriek tomu, že neznáša slovenčinu, na opis si vybrala mňa. Dozvedela som sa superzaujímavé veci o sebe – že mám malý ostrý nos a farebne sa obliekam 😊

Potešilo ma, že som najbližšia osoba na svete. Niekedy rozmýšľam nad trenicami, ktoré sú medzi mamami a dcérkami. Určite aj to príde, hlavne, keď si bude chcieť presadiť to svoje. Kiež by som mala dosť múdrosti, keď to raz príde.

Once there were customers in the shop. They bought all the axolotls, except because he had no color. he stayed lonely, All by himself in the aquarium.

15 days passed... still nothing. But one day... He GOT HIS COLOR! he was legendary green. Then one day a boy came in the shop. he saw the green axolotl... Then luckily the boy adopted the axolotl! When the man put the axolotl in the bag he was confused.

He went in the car and put the axolotl bag on the seat. When they came home the axolotl felt joy. Then the boy put the axolotl in the aquarium.

And in the aquarium there was another Axolotl! He was blue. They were Legendary friends for ever.

Vo februári sa nám po dvoch rokoch konečne podarilo zorganizovať šiška párty. Prekabátili sme Covid, odignorovali sme zákazy a jednoducho si dali rodinné stretnutie: Taránčania s opusteným Palinom, Macka so Standom a deťmi, ocino

s Ľudkou. Narobili sme 85 šišiek. Tentokrát išli rýchlo odruky a ani neviem, ako bol obed a ešte som s prvými hosťami mopovala dlážku. Atmosféra bola príjemná. Akoby od poslednej šiška párty ubehlo iba pár dní. Tie 2 roky sme videli iba na vyrastených deťoch, ktoré sa prehrali veľmi celé poobedie. Od Borkinej smrti ubehli takmer presne 3 roky, tam boli šišky najlepšie.

Hneď na to šla Milla na lyžovačku. Predchádzala tomu obrovská dilema, či vôbec ísť. Milla bola tak

nerozhodná, že si dokonca aj poplakala. „*Ked' neskúsiš, nebudeš vedieť. Možno tam bude lepšie ako si myslíš a aj Ľudia budú iní ako v škole,*“ poznamenala som.

Rozhodla sa náhle a odvážne. Bola takmer jediná, ktorá nevedela lyžovať, no získala medailu najrýchlejšie sa učiaceho nováčika. Už na druhý deň lyžovala. Neuveriteľné. Ani nemala čas nám volať. Aký rozdiel v porovnaní s letom, kedy boli všetci traja na letnom kresťanskom tábore. To nám volala niekoľkokrát denne, aby sme ju šli zobrať.

Teraz, ani nespáva. Ledva napísala, či je všetko ok. Sem-tam poslala nejakú fotku. Naplno si to užila a aj s deckami a učiteľmi bolo kopec srandy. Po návrate sa potrebovala iba dospať a vytrkotať všetky zážitky. Je treba uznať, že tých 5 dní na Táloch mali nádherné slnečné počasie a kopec snehu. Nebolo treba zasnežovať. Bolo treba iba otestovať pred a po lyžiarskom. Nakoniec Covid nemal nik. Omikron mutácia má miernejší priebeh a nezmiera už tak veľa ľudí, tak sa všetci tešia na návrat k normálnemu životu.

Lyžovačka

Tato neváhal dlho. Páčilo sa mu, že Milla sa naučila lyžovať a tak sa dalo čakať, že to skúsime všetci. Penzión Sabina vo Vernári mal voľné izby. Dovalili sme sa v sobotu. Po ceste sme odovzdali Tobyho u Gogorovcov, kde má už druhý domov. Boli sme takmer pod Popradom, od Ukrajinských hraníc nás delilo nejakých 200 km a novovypuknutá vojna medzi Ukrajinou a Ruskom bola témou všetkých rozhovorov. Snažili sme sa veľmi nemyslieť. Od štvrtku 24. februára sa bojuje na viacerých frontoch po tom, ako Rusko vtrhlo na územie nášho „malého“ suseda. Rusko požaduje uznanie 2 separatistických republík na východe Ukrajiny a demilitarizáciu celej krajiny, ktorá tvorí neutrálnu zem medzi EU, NATO a Ruskom. Reakcia celého sveta bola nezvyčajne rýchla. Rusko odpojili od SWIFT-u – bankového systému, takže nevie uskutočňovať žiadne platby mimo svojej krajiny. Okrem toho ohlásili mnohé ekonomické a diplomatické sankcie. Na oplátku sa Rusko vyhráža použitím jadrových zbraní. Nik netuší čo bude. Ukrajina sa bráni zubami nechtami. Európa sa pozerá. Samozrejme poslala humanitnú pomoc, ale je paralyzovaná hrozbou použitia zbraní. Z celej situácie profituje asi iba USA, ktoré to celé vyprovokovala posúvaním a umiestňovaním svojich základní do krajín obklopujúcich Rusko.

Na Slovensko, tak ako aj do zvyšku susedských štátov začali prúdiť tisíce utečencov. Väčšinou ženy s deťmi. Muži musia ostať a bojovať.

V tomto všetkom sme sa snažili si užiť sneh. Prvý deň sme všetci vliezli do kadibúdky požičovne lyží pod svahom a odhodlane sa postavili na sneh. Ja s Millou sme dostali skypasy a menším sme ukázali ako sa lyžuje. Tato Arlieho vytiahol hore kopcom a ten sa spustil. Intuitívne vedel zatačať a brzdiť. Ešte raz hore a tato mu šiel rovno kúpiť pas na vleky. Stačilo mu krátko vysvetliť a už sa nechal ťahať hore. Úplné prekvapenie.

Odložil paličky a postupne bol rýchlejší a rýchlejší. Zo širokých pluhov v zátačkách sa po 3 dňoch stali elegantné oblúčky. Arlie spokojne zahlásil:

„Lyžovanie je perfektné. Vedel som, že sa mi bude páčiť a som ako profesionál. Páči sa mi to.“ Až žiaril. Bol na seba hrdý.

Milla skonštatovala, že to bude tým, že všetci vedia korčuľovať, takže sa dalo očakávať, že sa aj menší naučia rýchlo. Tiež odložila palice a behala po všetkých kopcoch, kam ju pompa vytiahla. Aj na najvyšší, ktorý bol hore dosť zľadovateľý a strmý. Bavilo ju, že keď ho celý zlyžuje, čaká ju dole malý kopček, na ktorom sa dalo skákať. Gwen strávila 2 hodinky s tatom, ktorý ju ťahal hore kopcom a bežal vedľa nej, keď sa spúšťala. Tiež jej to šlo. Ale chcel mať istotu, že bude v pohode, tak jej ešte na 1 hodku zaplatil inštruktora, aby ju dobre naučil brzdiť. Odchádzali sme po 4 hodinách unavení a tato vymrznutý, ale spokojný, že aj Gwen naučil lyžovať.

Na druhý deň sme už šli na lyže všetci. V noci trochu nasnežilo, tak bol sneh príjemný a kopec ešte zjazdnejší. Gwen tiež dostala skypass, inštruktora ju včera naučil chodiť na vleku. Dokonca aj na treťom, najdlhšom.

Nechali sme sa po jednom vytiahnuť a sledovala som rodinný konvoj, ako sa spokojne usmieva. Gwen na pompe tancovala, Arlan si skúšal nejaké rýchlejšie techniky, ale zakaždým prišiel hore v rovnakom čase☺

Gwen zmenila techniku a hrala sa na lyžiarskeho škrečka. Púšťala sa dolu kopcom rovno dolu v polohe, akoby šla skákať na lyžiach z mostíka. Telo v predklone, nohy zohnuté v pravom uhle. Rukami hrabala počas rýchlej jazdy sneh. Prefrčala vždy okolo v plnej rýchlosti a dolu pred pompou iba silne zabrzdila. Ako buldozér. Bála som sa, že ak do niekoho vrazí, tak ich rozbije ako bowlingová guľa.

Po večeroch sme si dali saunu, bublinkovú jacuzzi a sadli si do reštaurácie pri ružové víno a hru GO. Zakaždým som prehrala. Na 3. deň lyžujeme iba 3. Tato

má tréning cez MS Teams a Milla je nejaká usoplená. Ale aj tak si užijeme slnečný deň. Pomaly cítime únavu.

Marec prešiel rýchlo a s ním aj zima. Večery som trávila maľovaním obrázkov k narodeninám. Najprv prišli Milline. A je oficiálne tinedžerka (13-teen). Keďže som víkend pred jej narodeninami ochorela, tak sa

žiadna oslava nekonala. Naši aj tak nemohli prísť. Ľudka mala po zákroku na tenkom čreve a ešte sa dávala dokopy. Milla sa tvárila, že jej nevadí, že už tretie narodeniny bude tráviť iba s nami. Covid zamiešal karty a naozaj to tak vždy vyšlo, Teraz, ale už Covid nezakazuje stretávanie...ale aj tak som ochorela. Aj Gwen bola chorá. Tak sme jej pripravili aspoň poriadnu tinedžerskú tortu☺

V ten večer mi povedala: „*No, nejako sa inak necítim. Je to také isté ako predtým.*“

Nezmohla som sa na nič iné ako: „*A keď budeš mať štyridsať, bude to presne také isté. Ja sa tak cítim celý život.*“

Zachichotala sa a objala ma. V ten deň to bolo asi dvadsiate objatie. Som rada, že ma objíma. Každý deň a donekonečna. A ja jej donekonečna opakujem, že ju ľúbim. Ešte pár rokov a bude dospelá.... Nie je komplikovaná. Je jednoduchá a vie, čo chce. Chce priateľstvo, jednoduché

a úprimné, v ktorom nie sú tajomstvá a dá sa na priateľa spoľahnúť. Je mi ľúto, že jej je tak ťažko takúto dušu nájsť. Priateli sa so Sophie z triedy, ale tá je iná. Nepotrebuje hĺbku, ktorú Milla hľadá. Sophie nepotrebuje analyzovať myšlienky, pocity a dianie okolo seba, ktoré Milla tak citlivo vníma. A tak naráža na nepochopenie. Je iná. Aspoň to si myslí. Pamätám si, že som bola taká istá. Dokázala som na diaľku vycítiť pocity iných. Chápala som ich motívy. Milla je moja kópia. Neskutočné, ako sa aj osobnosť človeka dá preniesť do dieťaťa. Samotárskeho života nie je jednoduchý, ale je neskutočne bohatý na farby, emócie a rozmýšľanie. Dúfam, že pubertu prejde bez pocitu menejcennosti, ktorý môže vzniknúť, keď iní jej duši nerozumejú.

V rovnakom čase naši axolotly nakládli vajíčka. Bolo ich veľa. Malé, slizké, nalepené po akváriu. Trvalo kým sme ich pozbierali a dali do plastového boxu, aby ich stálehladní rodičia nezjedli. Pozorujem ich každý deň. Môj odhad, okolo 120 vajíčok. Asi polovica vyzerá, že sa aj ďalej vyvíja.

Koľko ich nakoniec vyvíjeme...uvidíme. Po necelých 2 týždňoch sa dnes vyliahli prvé bábätká. Majú sotva 1 cm a prídu mi veľmi krehké. Jemne ich lyčicou prekladáme do iného boxu, kde majú aj potravu. Medzitým sme naložili krevetie vajíčka do liahni, aby mohli po vyliahnutí slúžiť ako živá výdatná potrava. Je to celá veda, ale deti to baví.

Predpokladám, že postupne nadšenie opadne a ostane mi to celé na krku. Treba meniť vodu, nakŕmiť ich. Bude trvať mesiace, kým budú ako tak samostatné a vzdria aj s rodičmi v akváriu. Teda, teraz rozmýšľam, že radšej nie a čo najskôr ich potom porozdeľovali, aby sa nepopárili navzájom. Konečný stav po vyliahnutí je okolo 50 kusov životaschopných. Koľko reálne vydržia, uvidíme.

Gwen pokračuje vo svojej kreativite. Každý deň nás niešim novým prekvapí. Nechápem, kam chodí na nápady. Raz je to mikroskop, inokedy kalkulačka. Zabaví sa aj na hodiny. Iba tak sedí, strihá, lepí a teší sa. Ani jej nevadí, ak zmešká čas televízora alebo hru na telefóne.

Druhú sobotu v apríli, presne na Milenu, padla Arlieho oslava 10-tych narodenín. Plánovali sme veľkú oslavu na trampolíne, ale akosi nevyšlo počasie a všetky deti boli zavreté dnu. Chvíľu bolo aj ticho, keď vyrábali tričká, ale zvyšok času tu bol blázninec a behanie hore-dolu po schodoch. V piatok aj v sobotu som sa vyhrala na torte. Jasne, že to musel byť axolotl. Nakoniec sa všetka námaha vyplatila a torta bola ľahučká a chutná.

Arlie si to užil. Možno to bola aj posledná párty. Ktovie, budúci rok už možno povie, že žiadnu doma nechce:) Už to nie je chlapčiatko, ale kus chlapiny pred pubertou.

Posledné týždne pozorujem nástup testosterónu. Argumenty sú hlasnejšie a Gwen sa často ujde aj nejaký ten buchnúť či kopanec. Niekedy končím večer úplne vyfúsnutá po ich hádkach. Potrebovala by som, aby nastúpil tato a viac ich dával dolaty, lebo je

to náročnejšie a pre mňa, ktorá nemám rada hádky a hluk často aj nepríjemné. Pocit hroznej mami je už bežná súčasť života. Jasne, že sú aj svetlé chvíľky, kedy mám pocit, že sa mi podarilo im niečo odovzdať, pochopili to a aj to prijali.

No, je to aj o tom, že skúšajú moje hranice a trpezlivosť. Viackrát som sa pristihla pri myšlienke, že sa musím viac usmievať a smiať. Nebyť stále vážna a okrikovať ich. Kiež by to bolo také ľahké, alebo som si na to spomenula práve v tej situácii, kedy je to treba.... aby si ma takú zapamätali.

KTO POMÔŽE UKRAJINE

Počas Arlanovej oslavy ma kontaktovali z organizácie Pomoc pre Ukrajinu s prosbou, či k sebe zoberieme mladú Ukrajinu. Registrovali sme sa tam hneď na začiatku vojny a už sme mysleli, že naša hosťovská nie je pre nikoho zaujímavá. Mladá baba prišla, dostala tortu aj kávu, prežila 7 burácajúcich detí na oslave a na druhé ráno nám dala vedieť, že k nám bývať nepríde, lebo 15 minút na autobusovú zastávku je ďaleko. Bola z Kyjeva, tak bola zvyknutá mať všade blízko. Trochu som si vydýchla, lebo bola alergická na psy a musela by som asi stále upratovať celý dom.

Hneď na 2. deň volali znovu. Tentokrát to bola 62-ročná pani, ktorá hovorí iba po ukrajinsky. Vyzdvihli sme ju na zastávke s jej 2 taškami – presne takými ako nosia babičky na trh, keď idú predávať. Veľké, plné, previazané špagátom. Zavalitá postava, s výzorom 70-ky a kriľavým rúžom na bezzubom úsmeve. Už v aute začala rozprávať a skončila až keď šla spať. Oksana. Je z Llovova. Dali sme jej najesť a Slavi odišiel do spálne. V ten večer už dolu nezišiel a bol nahneváný.

V ten deň sme objednali dom pri pláži nad Zadarom, v Chorvátsku. Mali sme odchádzať vo štvrtok ráno a teraz to vyzeralo tak, že sa nepôjde nikam. Obrnila som sa pozitivizmom a pri zaspávaní som si hovorila, že to do stredy určite nejako dám. Všetky dôležité veci v práci, lekárov, Covid test, miesto pre Tobyho a axolotlov, aj balenie, no a samozrejme aj Oksanu.

Netušila som však, že to bude až také náročné. Oksana chcela do Bratislavy každý deň. Raz sme boli zobrať prídely potravín a základných vecí vo výdajovni Pomoc pre Ukrajinu, potom zháňala kufre na koliečkach na charite a nakoniec si chcela ísť vybrať topánky. Veľa som toho v práci neodrobila, ale beháčky po lekároch som nemohla premeškať. Najsilnejší zážitok bolo sedieť v priestoroch výdajovne základných potrieb. Po 5 minútach som už nevládala nosiť tašky, čo praskali vo švíkoch. Oksana brala všetky konzervy, zaváraniny, sušené potraviny, čo jej dovolili. Fľaša kečupu, ktorú som jej hovorila nech neberie, jej spadla na zem, praskla a kečup na bielej podlahe vyzeral ako krv. Ako darček mi chcela zbaliť prinesené plytké tanierky, že na pamiatku od nej. Pritom tam stáli ľudia, ktorí fakt nič nemali a keď si našli kompletný príbor, tak sa tešili. V časti s oblečením som si sadla a pozorovala ľudí. Vyberanie bolo tiché. Niektorým ľuďom sa až štitilo preberať sa v použitých veciach. No bolo mnoho takých, ktorí, keď sa prehrabali v krabici s použitým spodným prádlom a našli niečo pre seba, tak sa tešili. Starí ľudia si hľadali postelné prádlo – chceli starú plátňovú klasiku, žiadne umeliny.

Boli tam matky s deťmi, aj s postihnutými. Pri odchode som si všimla staručký pár. Obaja mali plné tašky a ticho pomaly kráčali spolu preč.

Oksane som všetko vysvetlila a snažím sa jej stanoviť hranice. Chcela by každý deň do Bratislavy. Nemám čas ju vozit' po rôznych miestach. Povedala, že ok a už vymyslela, ako to bude. Nájdu jej robotu a ona nám potom bude platiť za izbu. Už dvakrát som jej vysvetľovala, že je u nás dočasne, na 2 mesiace, potom izbu potrebujeme. Akoby na ďalší deň na to vždy zabudne....

CHORVÁTSKO

Ráno ani nebol stres. Naložili sme sa do auta iba s 2 kuframi, Millinou taškou a počítačmi. V duchu som konštatovala, že s väčšími deťmi je to jednoduchšie. Milla síce protestovala, že nikam nechce ísť, ale to som ignorovala. Zakývali sme Oksane, ktorá dostala kľúč, inštrukcie, plnú chladničku aj pohodlné topánky, aby prežila Veľkú noc v dome a odfrčali sme.

Hneď za Stupavou sme dostali pokutu za rýchlosť. „*Zaujímavý začiatok*,“ poznamenal Slávi a skontroloval GPS, ktoré ukazovalo cez 400 km do Zahrebu. Trvalo to tak-tak pre naše žalúdky, ktoré chceli obedovať. McDonald, ako bolo sľúbené. Dokonca som porušila svoje pravidlo a dala som si hamburger. Nikto tomu nechcel veriť a doberali si ma.

„*No, a zaplatiť treba kunami – to je v angličtine weasel. Viete, to malé chutné zvieratko s hebkým kožuchom*,“ oznámila som deťom: „*kto ich pôjde nachytať?*“ Deti na mňa kukali ako muchy puk. Tato vybuchol a deti sa dovŕpili, že je to nejaká jazyková presmyčka.

Hľadala perly....

Skočili sme na veľký nákup do obchodu, keďže bude Veľká noc a vrátili sa do pekného domčeka nad plážou, čo je obkolesený zelenou záhradou. Čisté priestrané izby sú stále chladné, tak sme zapli aj radiátory. Vonku je síce 22 stupňov, ale hrubé múry sa len tak ľahko neprehrejú. Arlie oddychoval a Gwen sa hojdala na detskej megapreliezke. Zabávala sa skákaním mi do náručia a točením sa na hojdačke, kde sme sedeli spolu. Naozaj čarovné miesto.

Nasledujúce dni...

Veľmi sa z domčeka nepohneme. V piatok bol Arlie celý deň v posleli. Kašeľ ho natoľko vyčerpal, že sme ho radšej nechali oddychovať. Musí mať riadnu svalovku na bruchu. Aby sme aspon niečo videli, tak sme sa boli s tatom prejsť. Nakoniec z toho bolo 9 km po pobreží. Na výbežku sme si ľahli na kamenný výbežok a chvíľami som aj zadriemala. Slniečko je silné. Včera bolo iba 19 a dnes 22°C, ale mala som pocit, že mi nabehli všetky flaky na tvári. Po ceste späť som si dala aj Radlera, ďalší prehrešok na tejto dovolenke☺

Nevadí, i keď sú deti choré, máme svoj program a využívame NETFLIX – pozeráme dokumenty. Dnes sa nám páčil jeden s názvom „My octopus teacher“. Na obed sme deti zobrali do plážovej reštiky. Malo to jeden háčik, bolo si tam treba odšľapať 2,5 km. Arlie to po 3 dňoch choroby dal aj s plačom a nakoniec toho ani veľa nezjedol. Porcie boli obrovské a pizzu s nugetkami sme si dali zabaliť, aby sme ich dojedli na večeru.

Po návrate sme sa ešte vydali pozrieť centrum ZADARu.

Gwen ako jediná chcela ísť s nami. Je tiež chorá, kašle ako starý hrniec, ale aj tak šla a našťapala ďalšie kilometre bez sťažovania sa. Mestečko bolo utešené. Podľa miestnej tabuľky si užilo za svoju históriu mnoho útokov a ničenia. Zatiaľ nebolo preplnené turistami a ani obchodíky neboli pootvárané. Iba zmrzlina, kde dávali veľké kopčeky, nie kopce zmrzliny....

Prekvapila ma všadeprítomná čistota. Možno to bude iné cez hlavnú sezónu s kopou turistov. Nejakým spôsobom mi pripomenul Pert, v Austrálii. Asi tou modrou farbou mora.

Večer som si vybehla pozrieť západ slnka. Pôvodne to mal byť beh, ale mala som ešte príliš plné brucho. Stále zvažujeme kam ísť, keď Slavinovi skončí 3. blok a zavezú palivo. Chcela som do Austrálie alebo Nového Zélandu. Na rok. Sabatikal pre neho a nová skúsenosť so školou pre deti. Rozmýšľam, či je treba ísť tak ďaleko, ak by stačilo sa posunúť o 700 km južnejšie, sem do Chorvátska. Hádám bude čas tu o tom hovoriť.

Veľkonočná nedeľa

Poslednú noc som trávila posteľnou migráciou. Najprv som zaspávala s Gwen, o 1. som sa presunula k Mille a o 5. Ma volal Arlie, že ma potrebuje vedľa seba.

Výsledok? Ráno som rozbitá a mám našťavaného manžela, lebo musel spať sám...

Pokračujeme v šetrivom režime. 2 kašľajúce deti ani nič iné nedovola. Hry, Netflix, krátke vychádzky, kedy sa zvalíme na pláž a vyhrievame sa.

Pondelok

Posledný deň bolo deťom už lepšie. Arlie kašľal menej a Gwen pekne vykašľiava. Millu dnes chytil upratovací ošial a po návrate z pláže boli upratané všetky izby. Večer, keď sme šli spať si ma zavolała Arlie. Bolo mu ľúto, že odlepil z kameňa slimáka, lebo ho tak zabil. Keď sa na neho díval, bol taký krásny a kto vie, či to prežil... Dobré, aspoň si uvedomuje, čo je to príroda. Tato nazrel do Gweniných váčkov. Zbierala na pláži všetko a vyrábala hračky. Zo skla, čo more otupilo na hranách, chcela spraviť okuliare. Sú úžasní☺

